

GOVORI I POZDRAVI NA SVEČANOM OTVARANJU 50. Teološko-pastoralnog tjedna 26. siječnja 2010.

KARDINAL JOSIP BOZANIĆ

Nadbiskup zagrebački i metropolit i veliki kancelar Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu

Radostan sam što smo se danas našli zajedno na zagrebačkoj Šalati na jubilarnom 50. Teološko-pastoralnom tjednu, na kojemu – uz brojne sudionike iz Hrvatske – sudjeluju i naša braća i sestre iz Bosne i Hercegovine, Srijema, Bačke, Boke kotorske te raznih zemalja Europe i svijeta.

Sve vas srdačno pozdravljam. Pozdravljam preuzvišenoga apostolskog nuncija u Republici Hrvatskoj mons. Marija Roberta Cassarija, oce nadbiskupe i biskupe, predstavnike sestrinskih kršćanskih crkvenih zajednica i predstavnike drugih vjerskih zajednica, braću svećenike, redovnike, redovnice i vjernike laike te cijenjene goste. Poseban pozdrav upućujem rektoru Sveučilišta u Zagrebu prof. dr. sc. Aleksi Bjelišu.

Želim se ovdje zajedno s vama još jednom spomenuti našega preminulog brata mons. Ivana Prende, zadarskoga nadbiskupa, koji je pri Hrvatskoj biskupskoj konferenciji bio predsjednik Vijeća za kler i koji je planirao danas biti s nama. No, Bog je odredio drukčije. Jučer smo njegove zemne ostatke svetom misom u Zagrebačkoj katedrali otpratili njegovoj Crkvi zadarskoj da ih čuva u trajnom spomenu. Vjerujem da je on sada s nama u onom otajstvenom zajedništvu živih i mrtvih i da se zajedno s nama raduje naporima Crkve kako bi na što autentičniji način dala svijetu svjedočanstvo spasonosne Kristove ljubavi.

Za ovogodišnji Teološko-pastoralni tjedan naš je Katolički bogoslovni fakultet, slijedeći smjernice Svetoga Oca, koji je – prigodom 150. obljetnice smrti svetoga arškog župnika Ivana Marije Vianneya ovu godinu proglasio Svećeničkom godinom – izabrao temu: *Identitet svećenika danas: očekivanja i pastoralna zbilja*. Riječ koja ima težinu i koja će biti okosnica ovoga Tjedna jest *identitet svećenika u našem vremenu*. Sve učestaliji govor o krizama u našem društvu, suočava nas s krizom vrjednota te upućuje na krizu nad svakom krizom, a to je strah od suočenja s izazovima budućnosti. Upravo je svećenik, kao sljedbenik svoga učitelja Isusa Krista, pozvan živim svjedočanstvom i naviještanjem evanđelja unositi optimizam među ljude i širiti Radosnu vijest spasenja. »Prezbiter pronalazi punu istinu svojeg identiteta u naravi svoje izvedenosti iz

Krista, svoga posebnog sudjelovanja i nastavljanja Njega samoga, vrhovnoga i jedinoga svećenika novoga i vječnoga Saveza» (PDV 12).

Uvodeći Katoličku crkvu u *Svećeničku godinu*, papa Benedikt XVI. naglasio je potrebu promicanja nutarnje obnove svećenikâ radi njihova čvršćega i učinkovitijega evanđeoskog svjedočenja u današnjem svijetu te u prvi plan stavio Kristovu vjernost, iz koje izvire i živi svećenikova vjernost. Ta blizina Krista i svećenika potiče na veću brigu glede svećeničke duhovnosti i identiteta koji su odraz Krista, jedinog Vrhovnog Svećenika Novoga zavjeta.

»Svećeničko zvanje je otajstvo« – kaže Ivana Pavao II. – »To je otajstvo čudesne razmjene – *admirabile commercium* – između Boga i čovjeka. Svećenik daruje Kristu svoje čovječstvo, kako bi se On mogao njime poslužiti kao sredstvom spasenja, čineći od njega gotovo drugoga sebe. Ako se ne dokuči otajstvo te razmjene, ne može se razumjeti kako se može dogoditi da se neki mladić, slušajući riječi: slijedi me, odrekne svega radi Krista, siguran da će se tako potpuno ostvariti njegova ljudska osobnost« (*Dar i otajstvo*, 76).

Svećeništvo je neizmjeran dar, ne samo za Crkvu nego i za sav svijet. Ono uključuje apostolske napore, neumorno i skrovito služenje, ljubav, bezrezervno predanje u služenju Bogu i bližnjemu, unatoč teškoćama i neshvaćanjima, do spremnosti na progone i svjedočenje vlastitom krvlju. »Što reći o hrabroj vjernosti tolikih svećenika koji, uz poteškoće i nerazumijevanja, ostaju vjerni svomu pozivu: biti 'prijateljima Krista', koji ih je pozvao na osobit način, izabrao i poslao?« – zapitao se Papa, a pitamo se i mi na ovim našim prostorima, zahvalni za svijetle uzore svećeništva.

Tijekom cijele *Svećeničke godine* trudimo se otkrivati svijetle primjere svećeničke službe u hrvatskom narodu po kojima možemo jasnije raspoznati svoj poziv i svoj identitet. A imamo toliko divnih primjera, među kojima ne smijemo zaboraviti svjedočanstva svećeničkoga zajedništva u vremenima progonstva naše Crkve, kada su svećenici živjeli blizinu s bl. Alojzijem Stepincem. To je zajedništvo istinski odgovor Božjoj ljubavi do mjere tamnica i žrtve za druge. Mi danas ubiremo plodove njihova svjedočanstva i njihovih života.

Draga braćo svećenici, u blaženom Alojziju, čije se 50-te obljetnice svete smrti ove godine spominjemo, otkrivamo kristalno blistavi lik svećeničke svetosti. Po njegovu nam biskupskom geslu: *In te, Domine, speravi!* (U tebe se, Gospodine, uzdam!) trajno iz vječnosti dopire poruka nade. Oslonjen na Boga – nadu protiv svake ljudske nade, blaženi je Alojzije nepoljuljanom sigurnošću, smjelo i nepokolebivo koračao putem života dok nije izvršio zadaću koju mu je Bog namijenio. On nam je svjedok da budućnost pripada samo Bogu. On je naš zagovornik, uzor i pomoćnik.

Od njega učimo duhovnom i pastoralnom umijeću raspoznavanja »znakova vremena«, to jest poticaja kojima se Gospodin obraća svojoj Crkvi u promjenljivim povijesnim, društvenim i kulturnim kontekstima. »Radi izvršavanja te zadaće, Crkva je dužna da u svako vrijeme ispituje znakove vremena i tumači ih u svjetlu evanđelja tako da uzmogne odgovoriti na vječna ljudska pitanja o smislu sadašnjeg i budućeg života te o njihovu međusobnom odnosu, i to na način kako odgovara svakom pojedinom naraštaju. Stoga je potrebno spoznati i razumjeti svijet u kojem živimo, njegova očekivanja, težnje i često dramatičan značaj« (GS 4).

Draga braćo svećenici, Crkva u hrvatskom narodu živi ovo vrijeme koje nam je Providnost dodijelila. Treba oslušivati Duha, imati uho za ono što Duh govori Crkvama (usp. Otk 2,7). Ne trebamo se bojati. Pred nama su svijetli uzori koji su svojim identitetom posvjedočili da je vjernost Bogu, Crkvi i svome rodu moguća u svako vrijeme i u svim okolnostima. Sveti Pavao podsjeća svetog Timoteja: »Raspiruj milosni dar Božji koji je u tebi po polaganju mojih ruku. Jer nije nam Bog dao duha bojažljivosti, nego snage, ljubavi i razbora« (2 Tim 1,6-7). Neka nam u tome pomogne i ovaj Teološko-pastoralni tjedan.

Zahvaljujem organizatoru, Katoličkomu bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, kao i svima koji će svojim predavanjima i interventima na poseban način sudjelovati u ovom jubilarom 50. Teološko-pastoralnom tjednu.

Svim sudionicima želim uspješan i blagoslovljen rad.

MONS. MARIO ROBERTO CASSARI

Apostolski nuncij u Republici Hrvatskoj

Uzoriti kardinali, braćo biskupi i svećenici, dragi prijatelji!

Dozvolite mi da se, kako i dolikuje, bratski spomenem preuzvišenog monsinjora Ivana Prende, zadarskog nadbiskupa, kojeg je Gospodin jučer pozvao k sebi. Poznato vam je bolje nego meni koliko je monsinjor Prenda bio cijenjen i zauzet pastir i koliko se zauzimao za svećenike u Hrvatskoj. Njegovu dušu povjeravamo Bogu ljubavi.

Pozdravljam sve prisutne: predstavnike Crkve i Sveučilišta, organizatore i sudionike ovog jubilarnog 50. Teološko-pastoralnog tjedna u Zagrebu.

Na početku smo jedne nove godine pa svima prisutnima od srca želim svako dobro od Gospodina, a posebno želim da dobro obavljamo svoje svećeničko poslanje.

Tema koja je pred vama i o kojoj će puno govoriti stručnjaci na ovom znanstveno-pastoralnom skupu, od životne je važnosti, ne samo za našu Katoličku crkvu u Hrvatskoj nego i za sveopću Katoličku crkvu.

Papa prati rad ovog skupa svojom očinskom ljubavlju i blagoslovom.

S vama je i kardinal Hummes, pročelnik Kongregacije za svećenike. Ostavljam vas s odgovorom koji je kardinal Hummes nedavno dao na sljedeće pitanje: »Kakav treba biti svećenik trećega milenija?« Evo njegova odgovora: »Mora biti poput svećenika prvog i drugoga milenija. A to znači onakav kakva ga želi Krist. Važno je da bude sposoban čitati znakove vremena, živjeti unutar kulture svoga vremena kako bi mogao služiti Kristu, njegovu evanđelju i njegovoj Crkvi. Zapravo, Crkva je uvijek ista, ona od jučer i ona koja će biti sutra. To znači da Crkva i njezini svećenici moraju unijeti evanđelje u svaku kulturu i evangelizirati sve kulture. Moraju biti u stanju evanđeoskim načinom odgovoriti na pitanja i težnje svakoga povijesnog trenutka i u svim kulturološkim situacijama.«

I ja vas pratim prijateljskom molitvom i želim vam uspjeh u radu povjeravajući vas zagovoru Marije, Majke Crkve.

PROF. DR. SC. ALEKSA BJELIŠ
Rektor Sveučilišta u Zagrebu

Uzoriti gospodine kardinale i veliki kancelare, štovani gospodine nuncije, štovani g. dekane i suradnici, preuzvišena gospodo biskupi, štovani g. ministre, štovani g. gradonačelnice, štovani uzvanici, kolegice i kolege profesori i studenti!

Osobita mi je čast i zadovoljstvo pozdraviti vas u ime Sveučilišta u Zagrebu na početku ovogodišnjeg Teološko-pastoralnog tjedna. Pridodao bih i nekoliko razloga svom osobnom zadovoljstvu što su mi organizatori još jednom omogućili obratiti vam se s nekoliko riječi, i što ću moći pratiti početni dio programa ovog skupa.

Prvo, uvijek je lijepo doći u ovaj prostor i osjetiti ozračje susreta crkvenih poslanika i pastoralnih djelatnika sa sveučilišnim nastavnicima, posebno našim ponajboljim teolozima.

Zahvaljujući trudu i upornosti našeg KBF-a Teološko-pastoralni tjedni navršavaju ove godine pola vijeka, pa mi je posebna želja istaknuti kako ovakvo dugogodišnje otvaranje Sveučilišta prema specifičnim okruženjima može služiti za uzor i drugim sveučilišnim sredinama. Snažiti i razvijati okruženje upravo

je jedna od triju temeljnih misija našeg Sveučilišta, pa su nam stoga posebno važna i potrebna ovakva otvaranja i prožimanja kojima nas okružje snaži, i kojima, vjerujem, na najbolji način ispunjavamo tu našu temeljnu misiju.

Drugo, smijem li reći kako osobno uvijek ponovno želim osjetiti i, s ovako cijenjenim auditorijem, posebno s brojnim mladim teozozima i duhovnicima, podijeliti znatiželju i zapitanost prema temama s kojima se na ovim tjednima susrećemo.

Sjećam se tema s kojima smo se susretali prethodnih godina i svojih pokušaja da u njih barem fragmentarno proniknem i pokušam se uključiti, oslanjajući se u prvom redu na vlastito intelektualno i stručno iskustvo. Ovogodišnja tema: *Identitet svećenika danas: očekivanja i pastoralna zbilja* jedna je od onih iz teološke domene o kojima bih prije svega volio više naučiti i bolje je razumjeti slušajući druge. Kloneći se dakle od početka polaznog racija i ne temeljenih pretenzija, ograničavam se na prvi intuitivni dojam, po kojem je to tema o čovjeku, o ulozi jedinke u sustavu, o identitetu sustava kao rezultante složene, ponajčešće nedokučive, sinteze i permanentne obnove kroz doprinose pojedinaca. Sustav kao što je crkveni, ali i kao što je sveučilišni, pojedincu određuje disciplinu i pravila, norme i kanone. Pojedinač je pak, svaki za sebe, živo vrelo, onaj koji sustavu stijeni omogućuje da pulsira i uvijek nanovo iskazuje i dokazuje svoju temeljnu svrhovitost.

Lakše mi je o toj temi govoriti kao o sveučilišnoj, i to kao sveučilišni nastavnik, a ne kao rektor. Osjećam se sigurnije svodeći je na ulogu istraživača nastavnika u dugovječnom trajanju sveučilišta kao sustava, iako ne mogu ne ponoviti i ranije spominjani dojam o mnogim analogijama i sličnostima između Crkve i Sveučilišta i u ovom aspektu.

Pridodao bih nadalje da, iako je o toj temi teže govoriti iz srca nego iz racija, sadašnji trenutak koji obilježava Hrvatsku, i ne samo Hrvatsku, nalaže da upravo treba govoriti iz srca. I sada, kao i prije, trebaju nam ljudi najviših moralnih i etičkih vrijednosti, oni koji sami sobom i svojim djelovanjem nose i čuvaju plemenitu i uzvišenu ideju ili poruku sustava kojem su odlučili dati svoj doprinos, i s kojim su odlučili živjeti. Trebaju nam ljudi, koji dok potvrđuju svoje umne, istraživačke i kreativne osobine, istodobno služe kao primjer poštenja i ljudskosti onima kojima prenose spoznaju ili poruku. Uvijek su to trebali biti, i najčešće su i bili, ljudi koji nose srce na dlanu, govore i djeluju iz srca, u koje se oni koji ih slušaju i od kojih uče mogu pouzdati u svojim moralnim propitivanjima i dvojabama. Samo s takvim ljudima sustavi opstaju i obnavljaju se.

Završavajući s ovim malim pokušajem subjektivnog uzurpiranja teme čija širina i dubina ne podnosi usputnost, želim s vama podijeliti očekivanje

kako će i ovaj Teološko-pastoralni tjedan kroz doprinose potpunijem sagledavanju identiteta svećenika, neminovno dotaknuti i šira aktualna pitanja i izazove koji su danas i u Hrvatskoj u prvom planu.

Želim jednako tako još jednom zahvaliti organizatoru, našem Katoličkom bogoslovnom fakultetu, što nas na ovaj način potiče na razmišljanja o ovim temama.

Konačno, želim Pastoralnim tjednima jednako uspješnu budućnost na ulasku u drugih 50. godina njihova održavanja.

Svako vam dobro.

Hvala lijepa na pozornosti.

PROF. DR. SC. JOSIP OSLIĆ

Dekan Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu

Prigodom otvaranja 50. jubilarnog Teološko-pastoralnog tjedna sve vas, u ime Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu koji je organizirao ovaj znanstveni i pastoralni skup, najsrdačnije pozdravljam.

Posebno pozdravljam uzoritog gospodina kardinala Josipa Bozanića, zagrebačkog nadbiskupa i velikog kancelara Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

Također iskrena srca pozdravljam i apostolskog nuncija u Republici Hrvatskoj, mons. Marija Roberta Cassarija koji je svojim dolaskom na osobit način počastio ovaj znanstveni i pastoralni skup.

Pozdravljam također predsjednika HBK-a mons. Marina Srakića, kao i sve prisutne nadbiskupe i biskupe, koji su i ove godine kao pastiri naše Crkve došli dati podršku ovom jubilarnom 50. znanstveno-pastoralnom skupu.

Na osobit način pozdravljam i rektora Zagrebačkog sveučilišta prof. dr. sc. Aleksu Bjeliša, kao i dekane drugih fakulteta Sveučilišta u Zagrebu odnosno njihove predstavnike; pozdravljam i sve prisutne dekane katoličkih bogoslovnih fakulteta drugih hrvatskih sveučilišta.

Također pozdravljam i delegata zagrebačkog gradonačelnika, gospodina Stipu Zebu.

Pozdravljam i tajnika komisije za odnose s vjerskim zajednicama gosp. Franju Dubrovića.

Pozdravljam predsjednika i glavnog tajnika Saveza baptističkih crkava u Republici Hrvatskoj gospodina Tomu Magdu i gospodina Željka Mraza.

Također srdačno pozdravljam dr. sc. Aziza Hasanovića, zamjenika zagrebačkog muftije.

Iskrena srca pozdravljam ovdje prisutne oce provincijale i druge redovničke poglavare i poglavarice. Naposljetku pozdravljam i braću svećenike, posebice cijenjene župnike koji su i ove godine došli iz cijele Hrvatske, Bosne i Hercegovine i inozemstva na ove teološko-pastoralne dane.

Ovi teološko-pastoralni dani održavaju se već 50. godina, a započeli su na Kaptolu, gdje je u ono vrijeme djelovao Katolički bogoslovni fakultet. Još i danas ima među nama onih koji se rado sjećaju upravo tih prvih teološko-pastoralnih dana koji su već tada privukli veliku pozornost pastoralnoga klera, tj. župnika i njihovih vikara. Bili su to dani koncilske i postkoncilske obnove koji su na osobit način ostali prožeti zauzetim radom na oživotvorenju koncilskih ideja i koncilskih nadahnuća.

Budući da se u ovoj akademskoj godini nalazimo u Svećeničkoj godini, Povjerenstvo za pripremu ovog jubilarnog Teološko-pastoralnog tjedna, odabralo je kao okvirnu temu pitanje svećeničkog identiteta danas. O toj problematici, pod različitim vidovima, govorit će naši profesori s katoličkih bogoslovnih fakulteta.

Valja se podsjetiti da Crkva danas živi svoje poslanje u demokratskom i pluralističkom društvu, i da sukladno tom novom vremenu, nove društvene i političke okolnosti zahtijevaju jedno novo propitivanje svećeničkog identiteta kojemu je svrha autentično svjedočenje vjere koje treba biti oblikovano i nošeno ne samo jednim »žarom razumijevanja« vjerskih sadržaja, nego prije svega i svakodnevnim življenjem izvornih kršćanskih vrijednosti, kako bi Crkva i društvo mogli zajedno graditi jedan bolji i pravedniji svijet.

U tom ozračju i sâmo pronalaženje i novo otkrivanje svećeničkog identiteta treba prije svega biti usmjereno na onu »dinamiku« koja se ne ograničava samo na ono što je jednom predano ili jednom naučeno, nego ta »dinamika novoga« treba uvijek iznova pokretati svakog svećenika prema pronalaženju novih odgovora na pitanja koja se artikuliraju u kontekstu naše suvremenosti.

Upravo zbog takvih izazova naše suvremenosti, potrebno je u duhu crkvenih dokumenata provoditi trajnu svećeničku formaciju koja bi trebala svakom svećeniku pomoći u mogućnosti čitanja znakova vremena i u traženju novih odgovora na brojna pitanja koja pred nas stavlja naša društvena i crkvena stvarnost.

Da bi današnji svećenik mogao odgovoriti zahtjevima vremena i novonastaloj situaciji u smislu zahtjeva »nove evangelizacije«, potrebno je na razini nadbiskupija i biskupija provoditi trajno obrazovanje svećenika.

U to trajno obrazovanje svećenika u sklopu Teološko-pastoralnoga tjedna, na osobit način uključuje se i Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, već 50. godina.

Treba u ovoj jubilarnoj prigodi podsjetiti, da prije 50. godina pojam permanentnoga, odnosno cjeloživotnoga obrazovanja još nije bio toliko prisutan u društvu kao danas. Zato s pravom možemo reći da su nositelji KBF-a u ono vrijeme započeli jedno djelo koje se danas pokazuje kao dalekosežno i providonosno, u tom smislu da se KBF Sveučilišta u Zagrebu i poslije diplome brine za svoje bivše studente.

O trajnom obrazovanju svećenika Apostolska pobudnica blagopokojnoga Ivana Pavla II. posvećena životu i radu svećenika, *Patores dabo vobis* kaže:

»... trajna izgradnja, nutarnja je potreba dara i primljene sakramentalne službe te se ona pokazuje nužnom u svakom vremenu. Ipak, njezina se hitnost danas posebno očituje, ne samo poradi brze promjene u društvenim i kulturnim prilikama pojedinca i naroda u kojima se vrši prezbiterska služba, nego i zbog 'nove evangelizacije' koja tvori bitnu i neodgodivu zadaću Crkve na koncu drugog tisućljeća« (PDV 176).

Nadam se da će nam ovaj jubilarni 50. Teološko-pastoralni tjedan pokazati neke nove putove u traženju i pronalaženje svećeničkog identiteta koji odgovara suvremenoj stvarnosti. Također se nadam da će nam ovi studijski pastoralni dani koji su pred nama, omogućiti i plodnu raspravu i razmjenu naših iskustava, kako bismo ohrabreni i ojačani mogli opet poći u naše župne zajednice koje na tragu nove evangelizacije očekuju i jedno novo razumijevanje svećeničkog poslanja u našoj suvremenosti.

Proglašavam 50. jubilarni Teološko-pastoralni tjedan otvorenim.

BRZOJAV SUDIONIKÂ 50. TEOLOŠKO-PASTORALNOG TJEDNA
SVETOMU OCU BENEDIKTU XVI.

Sveti Oče,

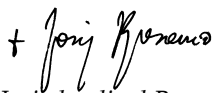
zduženi pod vodstvom Velikoga Svećenika Isusa Krista u Svećeničkoj godini, u kojoj nastojimo i želimo bolje shvatiti i prihvatiti važnost poslana svećenika u Crkvi i njegove uloge u suvremenome društvu, mi hrvatski biskupi, prezbiteri, đakoni, redovnici i redovnice te vjernici laici iz Republike Hrvatske te Bosne i Hercegovine, kao i iz drugih krajeva Europe, okupljeni smo na jubilarnome 50. Teološko-pastoralnome tjednu što ga u Zagrebu, od 26. do 28. siječnja 2010. godine, organizira Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu, na temu »Identitet svećenika danas: očekivanja i pastoralna zbilja«.

Identitet svećenika, kao i svaki kršćanski identitet, ima svoje izvorište u Presvetom Trojstvu. »Iz dubine neizrecivog Božjeg otajstva, tj. iz Očeve ljubavi, iz milosti Isusa Krista i iz dara jedinstva Duha Svetoga, prezbiter je sakramentalno uronjen u zajedništvo s biskupom i ostalim prezbiterima da bi služio Božjemu narodu koji je Crkva te sve privukao Kristu« (PDV 12). Svećenik je osoba zajedništva te svojim radom potiče i ostvaruje »ekleziologiju zajedništva«. Ta osobina važna je za shvaćanje svećeničkog identiteta, njegova poziva i poslanja u Crkvi i u svijetu.

Tijekom Svećeničke godine na mnogim se razinama, kako opće Crkve tako i mjesnih Crkava, produbljuju teologija i nauk o katoličkome svećeništvu i poslanju. Tako će u trodnevnom zajedništvu Teološko-pastoralnog tjedna više od šest stotina svećenika, teologa i pastoralnih poslenika razmišljati o identitetu svećenika na početku trećega tisućljeća, u konkretnom eklezijalnom i društvenom kontekstu.

Sveti Oče, dok ponizno molimo Vaš apostolski blagoslov, želimo očitovati najiskreniju potporu Vašoj ljubavi za sve svećenike Kristove Crkve te na očinskoj brizi da svi svećenici, po primjeru mnogih svetih svećenika, u darovanome vremenu i na određenom prostoru ostave trag istinskog nasljedovanja Isusa Krista – Dobroga Pastira. U svoje molitve uključujemo Vas, sve svećenike diljem svijeta kao i cijelu Crkvu. Ove napisane riječi nose iskren i radostan pozdrav cjelokupne Crkve u hrvatskome narodu koji Vam i ovom prigodom izražava svoju odanost i ljubav.

U Zagrebu, 26. siječnja 2010., na spomendan svetih Timoteja i Tita, biskupâ.

† Josip kardinal Bozanić,
nadbiskup i metropolit zagrebački,

veliki kancelar Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu